

ziekenhuiswereld te stappen waar niets vrolijk is – behalve soms een kersverse moeder in de lift. De meeste mensen komen daar bij narigheden en aftakeling. Dat hangt in de lucht en in de sfeer. Het slaat je om de oren, zodra je door de draaideur naar binnen stapt. Samen met de geur die er hangt, is het nooit erg opwekkend. Bovendien zijn medische ingrepen of onderzoeken voor niemand fijn. We ondergaan het. De hersenscan – door middel van een MRI-scanner – is mijn grootste struikelblok. Je hoofd wordt vastgezet in een soort kooi, en dan schuift de verpleger je in een nauwe buis om een uur naar de herrie van het scanapparaat te luisteren. Die herrie overstemt alles, het is net een grote drillboor. Ik snap niet dat er weleens mensen in slaap vallen in die tunnel. Je mag nog wel een koptelefoon op – met de muziek van je keuze – die je vervolgens toch niet kan horen door dat lawaai. Ik vraag meestal om het geklets van de radio in mijn koptelefoon, zodat ik me kan concentreren op wat ze eigenlijk zeggen en de rest vergeten. Dat werkt ook niet want je vangt wat flarden op. De volgende keer neem ik gewoon een Metallica-cd mee, misschien dat heavy metal met gillende gitaren me zo gaat ergeren dat ik geen tijd heb om me ergens anders druk over te maken.